

Chaplin borotvája

Úgy írni verset, ahogy Chaplin borotvál,
 kuncsaftöhökkenő, peckes mozdulatokkal,
 faarccal és lefojtott derűvel,
 úgy írni verset, ahogy a gége környékén
 virgonc manőverekkel táncol a penge,
 észveszejtően közel a vérerekhez,
 az élet forrásához, a membránnyi bőrrel
 lepezett közvetlen halálveszélyhez,
 úgy írni verset, ahogy a bajusz helyén
 elcikáz a fém, s közben két ujj
 játékosan befogja az orrot, elfogy
 az olvasó levegője, de csak egy
 pillanatra, úgy írni verset, ahogy
 sokszoros nagyításban a borosta
 szálai kacéran elnyesődnek,
 úgy írni verset, ahogy a színpadiasan
 hadonászó karmozdulatok
 erőcentrumában ott lakoznak
 az apró, szabatos félköríves suhintások,
 úgy írni verset, ahogy a borotvahab
 felhői fokozatosan elütnedeznek,
 és feltárul a ragyogóan sima bőr,
 melyet egy kendő mókásan
 makulátlanra pofozgat, úgy írni
 verset, hogy végül a döbbszent olvasó
 fejébe csapom kalapját, és komikus
 komolysággal tartom markomat
 a képzelt elismerésért, amit az
 zavartan egyik, majd másik zsebében
 keresget, végül kipengget nekem
 egy mély sóhajtást, fejtakarást,
 álmatlan éjszakán forgolódást,
 töprengő homlokráncot, pár
 leharcolt neuront, melyek a vers
 hatására jártak be bizonyos pályákat,
 én meg elégedett vigyorral nyugtázom,
 hogy ma sem éltem, írtam hiába.